

Dragi naši profesori, dragi naši razrednici, drage naše učiteljice i dragi naši roditelji,

neizmjerana mi je čast i zadovoljstvo što je profesorica Vejić izabrala baš mene da vam se obratim danas, na dan podjela svjedodžbi, dan kada se rastajemo od vas, dragi naši profesori i učitelji, jer svatko od nas kreće nekim novim putem svog života. Dan kada naviru uspomene i kada osjećamo nostalgiju za vremenom koje smo proveli zajedno, za našom prvom školskom klupom, Krajiškom ulicom i našom školom, Petra Zrinskog.

Završili smo osmi razred i nalazimo se ispred najvećeg raskrižja u našim životima. Kojim putem krenuti? Neki od nas su poprilično sigurni, a neki još uvijek jako zbunjeni..... S jedne strane strah od napuštanja poznatog, a s druge strane „uzbuđenje“ zbog kročenja u nepoznato.

U prometu dosadašnjeg života prelazili smo mnoge ceste, pokoje veće raskrižje, ali je nekako sve bilo lako, obilježeno, a svjetla i ulice poznate. Sve smo prelazili i prolazili s lakoćom, bez zastajkivanja, uz pomoć vas, dragi naši učitelji i profesori. Uvijek ste stajali uz nas, promatrali i usmjeravali nas, pokoji puta ljutili se na „izgubljene“ i „nesnalažljive“ putnike, kao i oni na vas, ali bili ste tu, za nas i mi smo navikli na vas, kao i vi na nas.

No sada je ispred nas nešto posve novo, nama nepoznato.

Vas, dragi naši profesori i učitelji, ostavljamo ovdje, na najvažnijem raskrižju našeg života i krećemo dalje...bez vas, koji ste znali naše mane i vrline i koji ste poneki put „zažmirili“ na neku nenapisanu zadaću ili nenaučenu lekciju.

Jesmo li spremni za taj put sa samo četrnaest godina, naizgled majušni i nezaštićeni? Sigurna sam da se neki od nas pitaju: „Zašto ne postoji cesta po kojoj bismo opet išli svi zajedno, uz nama dobro poznate boje na semaforu i kvartovske policajce?“

Ali isto tako sam sigurna da svako od nas želi izabrati najbolji put po kojem će putovati s osmijehom na licu, veseleći se svakom prijeđenom kilometru života. Put na kojem će uživati i vozeći se i idući pješice. Nadam se da će svakoga od nas, njegov put dovesti upravo tamo kamo želi.

Svaka cesta na raskrižju na kojem smo se našli vodi nekamo pa čak i ona, pokoja „slijepa“. Kamo će nas odvesti ove naše koju sam izabrali? Ne znamo...Samo znamo da je put ispred nas dugačak i da je za svakog od nas različit. Možda će se nekima od nas putovi sresti na nekim novim raskrižjima života, a možda i neće, ali ono što će nam svima ostati u srcima je sve ono što smo zajedno proživjeli u ovih 8 godina.

Na kratko ću zaboraviti na titule i još jednom reći VELIKA HVALA našim učiteljicama, Ireni, Ani, Lidiji i Evi, našim razrednicima, Juliji, Vinki i Mariu, ali i svima Vama, drage naše profesorice i profesori. Hvala Marijani, Jurani, Zrinki, Ani, Sanji, Gordani, Lidiji, Vesni, Bojani, Dorji i Antoniji. Velika hvala Draženu i Mislavu. Nadam se da smo ostali u vašim srcima, kao što ste vi ostali u našim.

I na kraju neću reći zbogom, već samo do nekog drugog viđenja na nekom drugom raskrižju života.